

EDITORIAL

Les operacions a Joan XXIII

Segons va denunciar ahir el sindicat CCOO, els temps d'espera per sotmetre's a una operació a l'Hospital Joan XXIII s'han vist incrementats en els darrers mesos. El que crida més atenció, però, és la gran diferència que hi ha entre el que un pacient ha d'esperar per operar-se en aquest centre hospitalari i a la Xarxa Sanitària Santa Tecla. Estem parlant de 14 mesos a l'Hospital Universitari i de quatre a Santa Tecla pel mateix tipus d'intervenció, una diferència

abismal, ja que supera el triple de temps d'espera. Resulta impressionant aquesta dada, ja que són dos centres únicament separats per alguns centenars de metres. Potser s'hauria de considerar la proposta del sindicat i crear una única llista d'espera, que no provocaria aquestes desigualtats ja que, si no, la gran diferència de temps encara es podria agreujar, fet que perjudicaria greument el de sempre: el pacient.

TRIBUNA

Diputacions, sí o no?

Amb la urgència que sembla que ha sorgit per part de les opcions polítiques majoritàries a l'hora de buscar fórmules de reduir la despesa pública a qualsevol preu, s'han produït les declaracions del nou candidat socialista, a les quals s'han sumat destacats representants d'altres opcions, per posar en dubte el paper de les diputacions, i seria un objectiu emblemàtic la seva eliminació a curt termini.

Com sempre, la presa de decisions en funció, exclusivament, del resultat electoral futur, buscant amb l'anunci «recuperar vots perduts», és un exercici polític amb èxits possibles a curt termini, però en cap cas amb la seriositat que exigeix una decisió que implica moltes variables que a ben segur no són valorades d'una manera objectiva.

És cert que no ens podem permetre una Administració pública sobredimensionada i repetitiva en moltes de les seves competències, amb una despesa descontrolada i amb un cost purament polític – partidista, sense cap tipus de garantia d'una bona tasca per a la ciutadania. És més, la realitat posa de manifest que per fer el que fan la majoria d'institucions, so-

Lluís Badia
Advocat

bren funcionaris, polítics, assessors, etc., malgrat que existeixen determinades opcions que ara no vénen al cas.

Davant del problema i les seves necessàries actuacions, el lògic és que s'analitzi el que comporta l'eliminació esmentada, especialment en el fet que no sigui el que es vol es una «nova estratègia de maquillatge», per deixar-ho tot igual, això sí, amb canvis de noms o fórmules suposadament millors.

Per tant, davant la iniciativa esmentada, seria bo conèixer una sèrie de qüestions concretes, que baixant al que és la nostra administració provincial, podríem concretar en els punts següents:

1.– Què en farem dels funcionaris

suposadament amortitzats?

2.– Com es seguiran donant els serveis imprescindibles per als petits municipis, com per exemple tot el que fa a la recaptació d'impostos, traspasada a la pròpia Diputació?

3.– Es mantindrà tota la bona tasca que fa el Patronat de Turisme pel que suposa de suport a la indústria turística i com es definiran els seus objectius de futur?

4.– Què passarà amb el Patrimoni de la Institució i, especialment, com cuidarem de la seva cura a tots els efectes?

5.– Com es reconduirà la gestió de les diferents actuacions que desenvolupa, directament o indirectament, l'ens provincial?

6.– S'haurà de fixar un període de transició que no pot ser el mateix per a tots, especialment per la seva dificultat d'implementació depenent en cada cas concret?

Segurament juntament amb aquestes preguntes, n'hi hauran d'altres, però el que és cert és que el tema comporta fixar, si és que s'ha de fer realitat, una sèrie de punts bàsics, no sigui que un cop més la realitat ens superi a tots els efectes.

És indiscutible que el fàcil és «llan-

çar idees» sense pensar en les conseqüències que poden tenir, ni com portar-les a terme, en un joc de falta de rigor i seriositat per part d'aquells que haurien de demostrar més responsabilitat a l'hora de plantejar iniciatives; és evident que necessitem una Administració que funcioni millor i amb menys cost, però no oblidem que finalment tot això sempre és en funció dels «administradors» i la seva solvència, i crec que, independentment que ha de primar «la cosa pública», el que hem de saber és trobar fórmules per exigir bones gestions, ja que segurament la situació en què es trobem avui, amb un tasca millor, no seria la que és; exemples d'ajuntaments ben gestionats hi són; una altra cosa és que l'interès sigui «posar a tots en el mateix sac» per difuminar nefastes gestions d'altres.

Conseqüentment, la resposta a la desaparició de les diputacions, no més pot estar en funció de saber trobar les fórmules que permetin que la seva funció sigui millorada en benefici d'uns ciutadans que cada cop exigiran un rigor i transparència absoluta cap als qui els representin i són els que decideixen com gastar els diners de tots.

MÉS CONFIDENCIAL

Amb el vermut, el dinar, el berenar i... el sopar?

Molts periodistes van marxar ahir amb la «por» al cos després de la roda de premsa de presentació dels actes de la Festa Major de Santa Tecla de Tarragona. Aquest sentiment va sorgir després de conèixer que enguany seran fins a cinc les colles que participaran a la Diada Castellera. El fet és que l'any passat van ser quatre les que hi van prendre part, i l'acte va durar quatre hores. Si a aquest fet afegim la calor que possiblement farà, ens trobem amb un acte meravellós, ple d'emoció i de sentiment, però complicat de seguir sense descansar una mica. Per aquest motiu, ahir van començar les apostes per saber quants àpats hauran de portar els professionals de la informació per fer un mos de tant en tant. Del vermut, ningú se n'escaparà; del dinar, rotundament tampoc; potser el berenar; però el gran dubte és si també farà falta portar el sopar.

La Diada serà un acte meravellós, però complicat de seguir sense descansar una mica

CARTES

Bajoques i proteïnes

Poques coses angoixen més que veure un nen morint de gana. En els darrers mesos, a conseqüència de la crisi alimentària a l'Àfrica de l'est, les imatges es succeeixen als mitjans amb més freqüència de la desitjada. Quan veus aquells nens aferant-se al pit de la mare, cercant més el recolliment que l'aliment, quan els mires al ulls i la desesperació es fa palpable, igual que cada un dels seus petits ossets... És llavors quan molts de nosaltres reflexionem sobre la sort que tenim. Ahir mateix tenia lloc

a casa meua una d'aquelles escenes que es repeteixen, també amb més freqüència de la desitjada, a la majoria de les llars dels països «desenvolupats», per dir-ho d'alguna manera: la meua filla gran s'enfrontava a un plat de bajoques amb patates. Justament, en el moment en què ella intentava convence'm que allò que tenia davant li podia causar danys irreversibles, a l'informatiu ens feien saber que dues temporades sense pluges estaven provocant que més d'11 milions de persones estiguessin morint d'inanició a l'Àfrica. Vaig pensar que tenia davant una bona oportunitat

per fer-li entendre que ella tenia molta sort de poder menjar a diari, que hi havia nens morint-se de gana. Les imatges la devien impactar, perquè va callar mentre anava fent bola amb les bajoques. Poc després em va deixar anar la següent reflexió: «Mama, per què dius que es moren de gana, si tenen la panxa ben plena?». Em va quedar la mateixa cara que el dia que em va preguntar d'on venien els nens. Com que això de la cigonya no va donar bon resultat, vaig provar de donar-li la resposta científica. Aquests nens no tenen la panxa plena de menjar. Patixen una malaltia que se'n diu

kwashiorkor, i afecta principalment nens que viuen en llocs on passen gana i on no tenen aigua. Els únics aliments que tenen al seu abast, en el millor dels casos, són cereals o arròs, però els manquen les vitamines que tenen les verdures, les fruites, la carn i el peix. La panxa s'infla perquè quan no mengen proteïnes, el fetge es fa gran i es produeix un desequilibri dintre del cos. Aquests nens passen tanta gana que de vegades s'empassen una mena de truites fetes amb fang del terra i després se'ls omple la panxa de cucs. La cara de remordiment de la nena em va fer pensar que

ja n'hi havia prou. Després de dinar vàrem anar al sofà tot cercant un documental d'aquells que fa entrar la son per gaudir d'una bona migdiada. Però, ves per on, fent zàping, topem amb una altra notícia d'aquelles que tampoc no pot deixar-te indiferent: «Més del 40% dels nens espanyols pateixen sobrepès». Vaig mirar la meua filla de reüll convençuda que alguna en deixaria caure... Efectivament, «mama, aquests nens també tenen la panxa inflada perquè no mengen proteïnes?». Ja hi som. No, vida, precisament aquests en mengen massa. El que no mengen són

fruites i verdures. A més a més, passen massa hores davant la tele i els videojocs i no fan esport. Aquests nens també tenen més possibilitats de posar-se malalts, però per motius ben diferents als nens que has vist abans. «Mama, em sembla que tinc la solució! Per què no els diem als nens que mengen massa proteïnes que les comparteixin amb els que no en tenen? I com que cap d'ells menja verdures, jo els puc donar les meves bajoques!». **Yolanda Serra Martínez** Infermera. Cap de premsa del Col·legi Oficial d'Infermeres i Infermers de Tarragona